

ОСВІТА ЯК УЧАСНИК ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В АГРАРНІЙ ГАЛУЗІ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

А. А. ВОРОНКОВА, канд. екон. наук, доц.,

доц. кафедри менеджменту, економіки та маркетингу

Л. В. КУЦИНА, ст. викл. кафедри філософії та суспільних наук

Харківська державна зооветеринарна академія, м. Харків

Сьогодні в Україні актуальною є проблема вдосконалення системи управління розвитком територій (і в першу чергу сільських) в напрямі раціонального використання внутрішніх соціально-економічних ресурсів окремого регіону. Ефективне вирішення цієї проблеми можливе лише за умови реалізації політики взаємодії цілеспрямованого державного регулювання з самостійними діями регіонів. Головною умовою і чинником розвитку як окремого регіону, так і держави в цілому є людський капітал, який теж має два рівні: індивідуальний і державний (регіональний). А соціально-економічними чинниками людського капіталу є освіта, наука та інвестиції у навчання, підвищення кваліфікації, охорону здоров'я, культуру. Влада повинна усвідомити, що наука і освіта має сприйматися не як один із видів споживання, а як інвестиції в людський капітал, інвестиції у майбутнє нації та держави.

Вища освіта – це джерело інтелектуального капіталу і вона сьогодні працює в правовому полі нового Закону України «Про вищу освіту», за яким вищим навчальним закладам освіти надається автономія. Реформування освіти – вимога сьогодення. Освітня реформа повинна будуватися на трьох китах: наука і освіта; влада і громадські організації; бізнес-середовище, підприємництво. Результативність освітньої реформи залежить від взаємодії, взаєморозуміння, взаємозалежності, взаємодопомоги між цими ланками. Забезпечення якості знань не може бути одностороннім процесом, ким би він не реалізовувався. А синергетичний ефект спільних дій та співпраці навчальних закладів, працедавців і студентів здатен забезпечити вищий рівень якості освіти, яка є умовою успішної економіки. Саме тому університети і бізнес потребують один одного і повинні бути нероздільними.

Університети, коледжі мають стати драйвером інновацій, фактором розвитку регіону: підвищувати роль наукових і освітніх установ у розвитку сільських територій і передачі знань сільському населенню; допомагати

громадам в обґрунтуванні стратегії їх розвитку, залучати і реалізовувати міжнародні гранти, спільні міжнародні проекти; сприяти використанню потенціалу агрохолдингів на вирішення завдань соціального розвитку сільських територій; оптимізувати співпрацю з представниками малого бізнесу: удосконалювати механізм мотивації і напрями підтримки малих форм господарювання в аграрній сфері економіки; керувати науковими дослідженнями щодо сталого розвитку аграрної економіки країни. Всі ці заходи сприятимуть підвищенню соціальної відповідальності агробізнесу та розвитку несільськогосподарських галузей на сільських територіях.

Реалізація цих заходів неможлива без конкретних виконавців – висококваліфікованих працівників. Нині отримання освіти, її обсяг, якість, відповідність теоретичних знань студентів практичним потребам виробництва, задоволення очікувань роботодавців у висококваліфікованих випускниках навчальних закладів залежить, в першу чергу як і багато років тому, від особистості викладача, роль якого, у зв'язку із зростаючою індивідуалізацією освіти та наданням особливої уваги особистісно-орієнтованому підходу у навчанні, збільшується, а вже потім – від сучасної модернізованої, комп'ютеризованої матеріально-технічної бази навчального закладу, його сучасного навчально-методичного забезпечення.

Викладач і сьогодні здійснює найважливішу функцію в процесі навчання: передачу певних знань, вмінь, навичок студентам через індивідуальне живе спілкування з ними, чого не може зробити жоден, найсучасніший комп'ютер. Саме тому, забезпечення конкурентоспроможності викладача у порівнянні з комп'ютером, підвищує значення ораторського мистецтва та лекторської майстерності, які є складовою частиною професійних якостей педагога та ефективним засобом його емоційного впливу на формування психологічної культури учасників освітньо-виховного процесу. За цих умов зростає значення особистості викладача не тільки як професіонала у своїй сфері, а й просто як людини, громадянина, патріота своєї Батьківщини, що в свою чергу неможливе без гідної оцінки праці викладача.

Не можна ігнорувати роль бізнесу у підвищенні якості освіти. Сьогодні працедавців часто залучають до процесів узгодження змісту державних галузевих стандартів вищої освіти, що доводить необхідність їх обов'язкової участі у формуванні змістовної частини освітніх стандартів.

Враховуючи практичний досвід фахівців провідних українських

підприємств та експертів міжнародних компаній, керівництво вишів частіше має запрошувати їх до викладання в аудиторії; передбачати навчальними програмами практичні фахові тури на провідні вітчизняні підприємства з вивченням досвіду кращих підприємств, бізнесу; підготовку та захист магістерських робіт на замовлення бізнесу; формування міжуніверситетських, міжфакультетських (міждисциплінарних) науково-дослідних груп для проведення наукових досліджень та виконання проектів відповідно до потреб ринку.

Реформи в освіті стосуються одних і тих же сенсів: модернізації, європеїзації, комп'ютеризації, адаптації і т. п. Але в умовах глобалізації університетської освіти потрібно зберегти та продовжувати збагачувати її національний характер, а для цього у нас в Україні є історична освітянська база, традиції, наукові школи, напрацювання; успішно інтегруватися в європейський освітній простір, при цьому не знищуючи те що маємо, вивчати досвід та переймати те, що для нас має позитив. Все це неможливе без реальної державної підтримки, узгодження нормативних актів. Тобто створення умов для реалізації тих нормативно-правових актів, що приймаються для здійснення реформи вищої школи.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В ЕКОНОМІКУ ДЕРЖАВИ

Т. А. КОЛЯДА, канд. юрид. наук, доц.,
доц. кафедри правового забезпечення господарської діяльності
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, м. Харків*

Обмеженість бюджетної підтримки житлово-комунального господарства спонукає до пошуку альтернативних джерел фінансування програм модернізації і технічного переоснащення підприємств житлово-комунального господарства, оновлення і підвищення енергоефективності житлового фонду [1]. Вирішення зазначених проблем неможливо без запровадження інноваційних підходів. Одним з найперспективніших є запровадження державно-приватного партнерства.